

SAR

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ

1933

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΛΙΓΟΖΩΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τὰ λιγόζωα ὄνειρα
ποῦ κλείνουν κάπου
τὸ παραμυθένιο τους ταξείδι,
σὲ μιὰν ἄχνα τὰ τυλίγει ἢ λήθη
τὰ σκεπάζει,
μὴν τὰ μάτια τὰ ἰδοῦνε
μὴν τὰ μάτια θυμηθοῦνε . . . —

LA BELLE AU BOIS DORMANT

Στὸ δάσος πὸ ἔγινε μούρλια
ἀπὸ τ' ἀηδόνια
ἢ πεθαμένη ἀγάπη ξυπνάει
ἀνασαίνει
ἐρωτάει τ' ἀηδόνια
ποῦ κρύφτηκαν τὰ ὄνειρα
τὰ ξανθὰ ὄραματα τοῦ ὕπνου,
ξανακοιμᾶται μέσα στὰ τραγούδια . . .

— 2 —

ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Στὴν διδακτὴν Γ. Μ.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία
ἀπαρατήρητη
μὲ σιγὰ βήματα
ἔφυγε·
κι ὅμως, στὸ συμπόσιον
ἀχνίζουσαν ἀπ' τὴν δύση της
τὰ ὄνειρα,
καὶ σὰν τὸ ἀγνὸ σουρούπωμα
εἰσέλθη στὸ δωμάτιον
νά, κρυφολέγουσε
τὸ μυστικὸ της . . . —

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΤΕΡΩΝ

Μ. Ι. 1813 ν. 1813

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΥΡΙΟΝ

Και αἴσθημα καὶ αἴσθησις ἀφίσανε
οἱ ἀνεπαίσθητοι οὐρανοὶ
χαϊδεύοντας τὶς ἐπιφάνειες. —

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΩΤΑΣ

Τίποτα μένει ἀμόλυντο στὴν γῆ·
καὶ τὰ φαντάσματα ἀναπνέουσι . . .

{ Τὰ ὄνειρα ἀπὸ θύμησες κατάγονται
κι ὅλες οἱ θύμησες ἐράσμιες. —

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟ

ΣΑΤΟΥΡ

Σὰν ταιριάσει στὸ ἐγὼ μου ἡ σιωπὴ
ἴσως ἢ γαλήνη τῆς φύσης ν' ἀπλωθεῖ
πάνω στὴ γνώση,
καὶ εἰς δημιουργία τ' ὄνειρο νὰ βγῆ
οὐσιαστικώτερο νὰ μὲ θερμαίνει
νὰ μοῦ μακραίνει τὴν ζωὴ . . . —

— 6 —

ΑΕΡΙΝΗ ΛΕΠΤΗ, ΑΝΑΛΑΦΡΗ

Θυμᾶμαι. Θέλω και θυμᾶμαι
Ἡ ἀνάμνηση, με τὴν ἀνατροφή,
ἀέρινη λεπτή γίνεται ἡδονή·
βασανισμένη, γοητεύει τὰ δάκρυά της
με χαμογέλια· εἶναι
κι αἰσθάνεται τον ἑαυτό της ἡδονή
ἀέρινη λεπτή, ἀνάλαφρη. . . —

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

Ἡ θάλασσα (πᾶνε θλιμμένα χρόνια)
ἐπέθανε· γύρω της κλαίγουνε στεριές
καὶ ἐρίζοντες. —

ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ο γὰρ ὁρίζωντες ῥεμβάζουσι τὰ πέρατα τῆς γῆς
ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀποκοιμήθηκαν ἢ πέθαναν.

LIED

Ἐφυγες ἀπ' τὴν καρδιά μου
τόσο ἀθόρυβα ! ..
Εἶδα καὶ δὲν πρόφθασα
σὰν ζήτησα τὴν ἀναπνοή σου·
τίποτα δὲν ἄφισες ἀπὸ σένα,
καὶ τὴν ἐνθύμηση κουβάλησες μαζύ σου
γιὰ νὰ μὴν ξέρω πιά νὰ σ' ἀγαπῶ. —

ΤΗΝ ΘΕΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ χρόνος διαφθείρει ἀόρατος
 τὴν θεὰ τοῦ κόσμου·
 ἔ ἄνθρωπος ἀφαιρεῖται
 καὶ δὲν κυττάζει,
 κι ἂν κυττάζει
 δὲ βλέπει·
 μέχρι τὸν θάνατο
 τρώγεται ἀπὸ ἀόριστο πόθο
 ἐνῶ τὸν διαφθείρει
 κάποια δύναμη
 πιὸ ἀόρατη ἀπὸ τὸν χρόνο. —

ΤΗ ΘΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο χρόνος διαρκείας λόγους

ΘΑΝΑΤΟΣ

επιχειρησέ σκοπιότητά

Ερωτάει ο άνθρωπος νείδ' ίσως

τίπου αὐτὸν ἀφ' ἑσθ' ἀκ

Εἴθε καὶ ἡμεῖς ἀπαιτῶν

αὐτὸν ἔχοντες ἡμεῖς ἴσως

τίποτε καὶ ἡμεῖς ἴσως

καὶ τὴν ἡμεῖς ἴσως

τὴν ἡμεῖς ἴσως

Μιὰ κόρη
ποὺ ἀγάπησα μὲ ἀφέλεια
ὄνειρεύεται κρυφά
πιστεύοντας πὼς κανεῖς
δὲ τὴν ἀκούει,
ἐγὼ πεθαίνω κάπου
καὶ τὴν βλέπω . . . —

ΗΛΙΘΙΟ

Στὸν φίλον Δήμη Καπετανάκη

Τὸ τίποτα ἀφυπνίζει τὴν ψυχὴ
ὅταν αὐτὴ συλλογίζεται μὲ πάθος
τὸ πεθαμένο καὶ μακάριο παρελθόν·
τὸ ἡλίθιο τίποτα ἔτσι, ἀπότομα,
τρελλαίνει τὴν ψυχὴ . . .

ΘΕΟΣ

Ποίηση Ὁ κόσμος εἶναι θάλασσα Ὁ νοῦς μου
 ἀόρατος ὑποφέρει
 Ὁ νοῦς μου ἐγὼ θέλει νὰ λάβει σῶμα
 ὁμοούσιο —
 ἄνθος στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὄρασης
 φλοῖσθος ἐπὶ τῆς ροῆς
 Ὁ ἥλιος τραγοῦδι ἀλαφρώνει τὴν θάλασσα
 τὰ κύματά της πλάθει καθαρά
 Ἐγὼ παντοῦ αἰσθάνομαι
 βλέπω τὴν θάλασσα
 τὸν ἥλιο
 τὸ τίποτα ἴσως ἄνθρωπο ὄνειρεύομαι

ΨΥΧΗ

Συνείδηση φανέρωμα συγκινήσεις
περιπαίζεις τήν ὕπαρξην

Οἱ ἀγάπες τοῦ χρόνου
συχνάζουν τὰ τοπεῖα σου
τρέμεις στὰ φύλλα τοῦ εἶναι
γεμίζεις τὸ σύμπαν
δὲν ξέρεις φυγὴ
ποθεῖς ταξειδία

Στις πλάτες σου φτερουγίζει ὁ κόσμος
φῶς σὲ λούζει ὁ ἥλιος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074181

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

A11056

ΔΡ. 15 50

Τυπογραφείο της «Συζήτησης»

ΑΘΗΝΩΝ